

Autorka: Danielka Kolkusová, 7.A

Mia a jej kamaráti

Princezná Mia je už veľké dievča, ale jej fantázia o tom nesvedčí. Už ako malé dievčatko nemalo veľa kamarátov kvôli jej tichej a hanblivej povahe, a tak si vo svojej fantázii vytvorila svojich verných imaginárnych kamarátov. Volali sa Tom, Bob a Eva. Postupom času si začala Mia myslieť, že existujú a ľuďom navôkol to začalo prekážať. Pri raňajkách, obede i večeri muselo služobníctvo prestierať pre ďalšie tri osoby, ktoré tam ani neboli. Jej fantázia nemala hraníc. Aj väčšinu ľudí predstavovala ako nadprirodzené bytosti. Miiným rodičom to bolo celkom jedno, pretože sa o svoju dcéru príliš nezaujímali. Ani deň nestrávil ako rodina, ba ani Vianoce. Každý deň museli riešiť kráľovské povinnosti. Ale všetko sa zmenilo v jeden pekný slnečný deň.

„Dobré ráno, princezná Mia! Musíte vstať! Vaši rodičia vás už čakajú pri raňajkách,“ povedala komorná pani Andrewsová nemilým hlasom. K Mii nebýva milá, lebo si o nej myslí, že je veľmi problematické dieťa. Je pravda, že Mia sa často dostáva do nepríjemných situácií, ale nikdy to nerobí úmyselne. Mii sa vôbec nechcelo vstávať, lebo vedela, že ide do školy. Po chvíľke si však spomenula, že prvú hodinu majú telocvik, a tak s radosťou vyskočila z postele a pomaly docupitala do jedálne, kde sa už podávali chutné raňajky. Do jedálne prišla aj so svojimi kamarátmi: Bobom, Tomom a Evou. Keď Mia doraňajkovala, obliekla si svoju školskú rovnošatu, zobrala svoj batoh so školskými pomôckami a prišla na kráľovský dvor, kde mávajú hodiny telocviku. Keď už prišla aj ich pani učiteľka telocviku, pani Thomasová, nastúpili sa do radu a zostali stáť v pozore. Mia sa pani Thomasovej trochu bála kvôli jej prísnosti, ale hlavne preto, lebo jej pripomínala rozzúreného trojhlavého draka, ktorému plamene šľahajú z papúľ.

„Chodte do stajní a zoberte si jednorozce. Budeme sa na nich učiť lietať,“ povedala pani Thomasová vážnym hlasom. Mia bola trochu vystrašená, lebo na jednorozcovi ešte nelietala. Keď prišla do stajne, všetky pekné jednorozce boli obsadené, a tak tam zostal už len ten najškaredší. Volal sa Ruby a od ostatných sa líšil tým, že bol sivý. Mia si so smútkom zobrala Rubyho a vyšla s ním na dvor.

„Najprv sa naučíte na nich sedieť, aby si na vás zvykol,“ povedala pani Thomasová a ukázala nám, ako si máme naňho vysadnúť. Mia vyskočila na Rubyho, ale ten ju hneď zhodil na zem. Všetky spolužiačky sa škodoradostne zasmiali. Mia mala chuť sa rozplakať, ale zrazu započula tichý hlások. „Mia nestrácaj trpezlivosť. Nebuď smutná, dokážeš to!“ Vtom sa otočila a v jej fantázii tam stála Eva, ktorá sa na ňu pozerala láskavými očami. Eva podala Mii ruku, aby ju zodvihla. Oprášila ju od hlíny a zmizla. Mia s odhodlanosťou sadla na Rubyho a konečne sa jej to podarilo.

Po chvíľke sa ozvala pani Thomasová: „Už viete sedieť, a tak môžete opatrne vzlietnuť.“ Mia sa so svojim bičíkom jemne zahнала a spolu s Rubym sa vzniesli do výšky. Mia cítila ako jej vietor veje vo vlasoch. Po chvíľke užívania slobody zacítila Mia jemné klesanie. Ruby nelietal často, a tak nebol zvyknutý na výšky. Len klesali, klesali, až nakoniec spadli do neznámej krajiny. Ruby zhodil Miu na zem a v zmätku odletel. Mia sa ocitla sama ďaleko od domova a premkol ju strach.

Zrazu sa pri nej objavili jej imaginárni kamaráti. Vyrozprávala im všetko, čo sa stalo a dohodli sa, že sa pokúsia spoločne nájsť cestu späť. Dlhو blúdili po neznámej krajine, až sa nakoniec dostali do začarovaného lesa. Ako prvé ich omámila nádherná vôňa kvetov. Keď kráčali a obdivovali rôzne druhy kvetov, Mii sa zapáčila tá najväčšia a najkrajšia kvetinka. Chcela si ju odtrhnúť ako pamiatku na toto úžasné miesto. Ako sa približovala a približovala, odrazu sa za ňou ozval zdesený výkrik.

„Mia rýchlo choď preč! Utekaj!“ skríkla Eva, ktorá v poslednej chvíli odstrčila Miu od nebezpečnej mäsožravej rastliny. Keď sa Mia postavila zo zeme, videla ako Eva zmizla v papuli tej ohavnej potvory. Hneď na to sa veľmi rozplakala a začala si vyčítať Evinu smrť: „Je to len moja vina! Do konca života sa za to budem nenávidieť!“ povedala Mia. Bob s Tomom sa ju snažili utešiť. Keď po chvíli pochopila, že sa už Eva nevráti, pozviechala sa a pokračovali v ceste. Na konci začarovaného lesa bolo more.

„A kde máme ísť teraz?“ vypytovala sa Mia vystrašene.

Tom zvolal: „Tam je nejaká loď! Vydáme sa na more a možno sa dostaneme do kráľovstva.“ Nastúpili na loď. Deň sa míňal jeden za druhým.

„Vidím nejaký ostrov!“ zvolal Bob natešene.

„No konečne!“ povzdychol Tom. Kým sa všetci tešili z nájdeného ostrova, nikto si nevšimol vytrčajúci kameň z mora. Ich radosť skončila pri obrovskom tresku.

„Čo to bolo?“ vystrašene sa pýtal Tom.

„Asi sme len do niečoho narazili,“ pokojne skonštatovala Mia. Po chvíli zacítila pri nohách chlad a vlhkosť. Keď sa pozrela dolu, zbadala, že do lode tečie voda a začínajú sa potápať. Bob s Tomom zobrali vedrá a vodu sa snažili dostať z lode von. V okamihu, ako Bob s Miou vystúpili na ostrov, loď sa začala ponárať. Tomovi sa však na breh dostať nepodarilo. Noha mu uviazla v rybárskej sieti a potopil sa spolu s loďou. Bob s Miou už mu nevedeli pomôcť. Plakali dlho do noci až od únavy zaspali. Zobudili sa až nad ránom kedy pokračovali v ceste.

Odrazu sa z malého ostrova stala veľká savana s nebezpečenstvom na každom kroku. Bolo veľmi horúco a nemali už ani kvapku vody. Zbadali strom a pod ním obrovský kameň. Rozbehli sa, aby sa v tieni aspoň trochu schladili. Ako tak v pokoji oddychovali, Mia zacítila, že sa kameň začal hýbať. Keď sa pozrela, čo sa deje, zazrela, že kameň má leví chvost.

Pomaly a opatrne zašepkala Bobovi: „Bob musíme rýchlo a opatrne utiecť. To na čom sedíme nie je kameň ale lev.“

„Hneď ako to dopovedala, Tom skríkol: „Čo? Lev?“ Mia mu ukazovala aby bol tichšie, ale už bolo neskoro. Lev sa zobudil a rozbehol za nimi. Za korisť si vybral Boba. Ten utekal, ale aj tak ho lev dobehol a zožral. Bolo počuť len Bobov posledný výkrik, ktorý Miu donútil k slzám. Po chvíli začula aj leví rev a výstrel z pištole.“

Spomalila a so zaslzenou tvárou sa otočila a pozrela, čo sa stalo. Videla tam tlupu pirátov so zbraňami a šablami. Pri ich nohách ležal i mŕtvy lev.

Jeden z nich sa Mii spýtal: „Čože ťa tu privádza dievča? Odkiaľ si sa tu vzala? A ako sa voláš?“

„Som princezná Mia. Prišla som z kráľovstva a stratila som sa. A tiež som stratila aj svojich jediných kamarátov,“ povedala Mia s plačom.

„Určite si hladná a smädná. Pokúsime sa ťa dostať domov a cestou mi môžeš vyrozprávať všetko, čo sa ti stalo.“ Kým sa plavili k pirátskej osade, Mia len rozprávala a rozprávala. Kapitán si tak vypočul

celý príbeh. „No dievča, obdivujem ťa. Si veľmi statočná,“ povedal. Miu pri tejto vete zahrialo pri srdci a konečne poznala ten pocit, keď ju niekto pochváli.

„Chcel by som ťa zoznámiť s mojou nevlastnou dcérou. Volá sa Simonka a je to veľmi milé dievča. Našiel som ju na jednej z mojich pútí po oceáne. Sedela celá premrznutá v malej loďke. Bolo mi tej siroty ľúto, a tak som ju prichýlil. Dúfam, že si budete rozumieť,“ povedal kapitán a celý naradovaný Miu so Simonkou zoznámil.

Simonka bola naozaj veľmi milá a pekná. Obe si na prvý pohľad padli do oka. Po chvíli si pripadali, ako keby sa poznali celú večnosť. Stali sa z nich dobré kamarátky. Celé hodiny sa spolu rozprávali, smiali, hrali a dni ubiehali ako voda.

Až jedného rána im pri raňajkách kapitán oznámil: „Dievčatá je mi ľúto, ale blíži sa deň vašej rozlúčky. Miin domov je už na obzore.“

Vtedy obe dievčatá zosmutneli. Aj keď sa Mia nevedela dočkať, kedy znova uvidí svojich rodičov, bolo jej ľúto, že sa bude musieť so Simonkou rozlúčiť.

Vtedy jej napadlo: „Čo keby Simonka išla so mnou na zámok?“ Obom dievčatám sa Miin nápad veľmi páčil. Kapitán bol spočiatku proti, ale nakoniec si uvedomil, že na lodi Simonka nemá skutočný domov a ani rovesníkov, s ktorými by mohla tráviť čas ako teraz s Miou. Mia bola celá natešená, že sa so Simonkou nemusí lúčiť. Na druhý deň ráno kapitán odprevadil obe dievčatá do zámku a Miinim rodičom vyrozprával čo sa stalo. Boli šťastní, že sa im vrátila ich stratená dcéra a aj Simonku si hneď obľúbili. Na zámku sa všetci radovali a po pár dňoch zorganizovali tú najväčšiu oslavu pod slnkom. Mia bola šťastná, že má konečne rodinu po akej vždy túžila. Na svojich imaginárnych kamarátov si spomínala čoraz menej, až postupom času na nich úplne zabudla, lebo získala rodinu po ktorej vždy túžila a už nemusela mať pri sebe vymyslených kamarátov. Jediné, čo jej ostalo boli fantazijné príbehy, ktoré každý večer pred spaním rozprávala svojim rodičom.